

„Tökéletes lezárása egy ragyogó trilógiának.
Merész, új irányba viszi a sorozatot.” – Forbes

A NÉP BÖLCSESSÉGE

JOE
ABERCROMBIE

**JOE
ABERCROMBIE**

**A NÉP
BÖLCSESSÉGE**

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, 2025

VII. RÉSZ

„A nagyok csak azért nagyok,
mert térdelünk előttük.

Keljünk fel!”

— *Elysée Loustallot* —

Mint egy király

— **M**ondjak valamit, Sneci?
A káplár kissé vérekes szeme Orso felé rebbent.
— Felség?

— Be kell vallanom, elégedett vagyok magammal.

Az Állhatatos Lobogó fodrokat vetett a szélben, rajta egyre csak ágaskodott a fehér ló, ragyogott az arany nap, Stoffenbeck nevét már felhímezték a nevezetes győzelmek közé, amelyeknek a zászló a tanúja volt. Vajon hány király lovagolt diadalmasan ez alatt a csillogó szövetdarab alatt? Most pedig – bár az ellenség túlerőben volt, őt pedig kigúnyolták és széles körben leírták – Orso is csatlakozott hozzájuk. Az ember, akit a röplapok valaha a kurvák hercegének neveztek, most büzös bábból csodálatos pillangóvá vált, az új Casamirrá! Az élet különös fordulatokat tud venni, az egyszer biztos. A királyok élete meg aztán végképp.

— Minden oka meg is van rá, hogy piszkosul elégedett legyen önmagával, felség – jelentette ki Rucksted tábornok, akinél kevesen rendelkeztek alaposabb ismeretekkel az önelégültségről. – Ön túljárt az ellenségei eszén, mielőtt harcra került volna a sor, aztán a csataterén legyőzte őket! Végül pedig foglyul ejtette a legalantasabb árulót mind közül! – Ezzel önelégülten pillantott hátra a vállá fölött.

Leo dan Brock, a hős, aki alig pár nappal korábban még olyan nagy embernek tűnt, akinek az egész világ nem elég, most egy rácsos ablakú, nyomorúságos kocsiba zárva döcögött Orso nyomában. Persze most már kevesebbet kellett belőle bezárni abba a kocsiba. Gajra ment lábát gajra ment hírnevével együtt eltemették a csatamezőn.

– Ön győzött, felség – mondta vékony hangján Bremer dan Gorst, aztán befogta a száját, és összehúzott szemöldökkel nézett fel Adua közelítő tornyai és kéményei felé.

– Úgy is van, nem igaz?

Orsónak kivételesen nem kellett mosolyt erőltetnie az arcára, jött az magától. Nem is igen emlékezett rá, mikor történt ilyesmi utoljára.

– Az Oroszlánkölyköt véresre verte a Báránkölyök. – Úgy érezte, még a ruhái is jobban állnak rajta, mint a csata előtt. Megdörzsölte az elmúlt napok során a nagy izgalomban borotvátlanul maradt állkapcsát. – Növesszek szakállt?

Hildi hátratolta túlméretezett sapkáját, és kételkedve méregette Orso borostáját.

– Tudsz egyáltalán szakállt növeszteni?

– Igaz, ami igaz, nemegyszer buktam már bele, amikor megpróbáltam. De ezt sok minden másról is el lehet mondani, Hildi. A jövő már egészen másmilyennek tűnik!

Életében talán először várta, hogy kiderüljön, mit tartogat számára a jövő, sőt, kész volt rá, hogy birokra keljen vele, és a számára kívánatosnak tartott formába kényszerítse. Hátrahagyta hát Csősz tábornokot, hogy megint csatarendbe parancsolja a koronaherceg harcban megfáradt hadosztályát, és száz emberrel előrelavagoljon Aduába. Mihamarabb el kellett jutnia a fővárosba, hogy irányba állítsa az állam hajóját. Most, hogy legyőzték az árulókat, végre bejárhatja az Uniót, és győztes uralkodóként üdvözölheti a népét. Kedvtelve gondolkodott el rajta, vajon milyen nevet kiáltozik majd utána a rajongó tömeg. Állhatatos Orso? Eltökélt Orso? Rettenthetetlen Orso, a stoffenbecki kőfal?

Hátradőlt, könnyedén ringatózott a nyeregben, és mélyet lélegzett a ropogós őszi levegőből. Mivel az északi szél a tenger felé sodorta Adua kipárolgását, még csak köhögnie sem kellett utána.

– Végre értem, mire gondolnak az emberek, amikor azt mondják, hogy úgy érzik magukat, mint egy király.

– Ó, én nem aggódnék – jegyezte meg Sneci. – Egészen biztos vagyok benne, hogy nemsokára megint csak nézel ki bután a fejedből.

– Nem kétlem.

Orso nem bírt uralkodni magán, megint az oszlop vége felé pillantott. Nem Angland sebesült kormányzója volt az egyetlen jelentős foglyuk. Az Oroszlánkölyök szigorúan őrzött börtönkocsija mögött zörgött egy ugyanolyan másik, benne a férfi terhes feleségével. Vajon Savine sápadt keze markolássza az ablak szélét? Orso a pusztá gondolatra elfintorodott. Amikor az egyetlen nő, akit valaha szeretett, hozzáment egy másik férfihoz, aztán még el is árulta őt, kedélyesen úgy képzelte, ennél már nem lehet rosszabb. Aztán kiderült, hogy Savine a féltestvére.

Az Adua falai előtti kusza nyomornegyedek büze nemigen segített hirtelen támadt hányingerén. Mosolygós polgárokat képzelt maga elé, szeplős gyerekeket, akik kis uniós zászlókat lengetnek, szép lányokat, akik az erkélyekről illatos virágszirmok záporát zúdítják rá. Korábban, amikor más győzteseket ünnepeltek, csak fintorgott az ilyen hazafias marhaságok láttán, most azonban, hogy ő számított ilyesféle ünneplésre, határozottan várta a dolgot. Ehelyett rongyos alakok bámultak rá furcsán az árnyékokból. Egy csirkelábat rágcsáló szajha felnevetett egy csálé ablakban. Egy koszhardt koldus látványosan az útra köpött, ahogy Oslo elügetett előtte.

– Mindig lesznek elégedetlenkedők, felség – jegyezte meg Yoru Sulfur. – Kérdezze csak meg a gazdám! Soha senki nem mond köszönetet a fáradozásaiért.

– Aham. – Orso emlékei szerint Bayazt mindig is a lehető legmélységesebb szervilis tisztelettel kezelték. – És ő milyen megoldást talált erre?

– Levegőnek kell nézni őket. – Sulfur közönyösen pillantott végig a nyomorgyed lakóin. – Mint a hangyákat.

– Értem. Ne hagyjam, hogy elrontsák a hangulatot.

Csakhogy ezzel már elkésett. A szél hűvösebbre fordult, és Orso máris azt az ismerős, aggodalmas borzongást érezte a tarkóján.

A rabszállító kocsiból a helyzet még komorabbnak tűnt. A kerekek zörgése most már visszhangzott is. A rácsos ablakon túl Leo faragott köveket látott, és tudta, hogy most hajtanak be Adua kapuján. Arról álmodott, hogy óriási diadalmenet élén fog belovagolni a fővárosba. Ehelyett állott szalmától bűzlő börtönkocsin érkezett, sebesülten, megszégyenülten.

A padló megmozdult alatta, amitől olyan lüktető fájdalom futott végig a lába csonkjában, hogy égő szeméből kicsordult a könny. Mekkora marha volt, bassza meg! Micsoda kiváltságokat dobott oda! Micsoda lehetőségeket mulasztott el! Micsoda csapdába sértált bele!

Abban a pillanatban, amikor az a gyáva áruló Isher először szóba hozta a lázadást, közölnie kellett volna vele, hogy baszódjon meg. Vagy ami még jobb, mehetett volna egyenesen Savine apjához, és előadhatta volna neki az egész történetet. Akkor még mindig ő lenne az Unió legünnepeltebb hőse. A bajnok, aki legyőzte a Nagy Far-kast! Nem a balfék, akit legyőzött a Báránkyölyök.

Le kellett volna nyelnie a büszkeségét Jappo királynál. Hízelegnie, flörtölnie és játszania a diplomatát, kacagva felajánlania Westportot, elcserélnie az Uniónak azt a haszontalan szegletét az összes többiért, hogy aztán styriai csapatokkal a háta mögött szállhasson partra Midderlandban.

El kellett volna hoznia az anyját. Ha csak arra gondolt, hogyan könyörgött neki a kikötőben, legszívesebben kitépte volna a haját. Az anyja rendet vágott volna a parton eluralkodott káoszban, egyetlen

higgadt pillantással felmérte volna a térképet, hogy aztán délre küldje az embereket, időben Stoffenbeckbe érjen, és vesztes csatára kényszerítse az ellenfelet.

Orso vacsorameghívását lándzsahegyre tűzve kellett volna visszaküldenie, aztán még napnyugta előtt támadnia minden elérhető emberével, hogy lesöpörje a hazug rohadékot a magaslatról, és szétzúzza az erősítését, amikor az még sem érkezett.

Még amikor a serege bal szárnya felsült, a jobb szárnya meg összeomlott, akkor is lefújhatta volna a végső rohamot. Akkor legalább Antaup és Jin élne még. Meglenne a lába meg a karja. Talán Savine tető alá hozhatott volna valamilyen megállapodást. Végére is egykor a király szeretője volt. Abból kiindulva, amit Leo a saját kivégzésén látott, valószínűleg még ma is az. És még csak nem is haragudhatott rá. Hiszen megmentette az életét, nem igaz? Még ha az az élet momentán nem is ér sokat.

Fogoly volt. Áruló. Nyomorék.

A kocsi rázkódva lassult le. Hangokat hallott előlről, kántálást, kiáltásokat. Orso király hű alattvalói siettek volna elébe, hogy megünnepeljék vele a győzelmét? De ez egyáltalán nem hangzott ünneplésnek.

Nemrég még az edzőkör volt Leo táncparkettje. Most meg már kész gyötrelmem az is, hogy kinyújtsa az egyetlen megmaradt lábát, hogy a jó kezével megmarkolhassa az ablak rácsait, és felhúzhassa magát. Mire megérezte a hűvös szelet az arcán, és hunyorogva kilesett a műhelyek füstjétől homályos utcára, a kocsi megállt.

Különös részleteket pillantott meg. Boltok betört zsalujaikat, zsanérokról lógó ajtókat, az úton szétszórt törmeléket. A rongykupac az egyik kapualjban mintha alvó csavargó lett volna. Aztán olyan erővel tört rá a félelem, hogy egy pillanatra még a saját fájdalmáról is megfeledkezett, és kezdte úgy gondolni, hogy az az alak a földön mégis inkább hulla.

– A holtakra! – suttogetta.

Egy raktárépület kiégett, az elszenesedett gerendák egy lecsupaszított tetem bordáira emlékeztettek. A megfeketedett homlokzatra három lépés magas betűkkel mázolták a jelmondatot.

Itt az idő.

Leo a rácshoz szorította az arcát, megfeszült, hogy messzebbre ellásson az utcán. A tiszteken, a szolgálókon, az ideges lovak nyergében ülő testőrlovagokon túl alakok gyűltek össze egy tüskés tetejű kőkerítés előtt. A transzparenszek úgy csapkodtak a dühös tömeg fölött, mint egy ezred lobogói. *Tisztességes munkáért tisztességes bért! Le a Zárt Tanáccsal! Keljetek fel!* Már a király menetoszlopa felé közeledtek, goromba düh áradt belőlük, pfujoltak, hóbörögtek. Ezek... Rombolók?

– A holtakra! – suttogetta megint.

Az egyik mellékutcában is embereket látott. Embereket munkásruhában, összeszorított kézzel. Futó alakokat, akik üldöztek valakit. Nekiestek, ütötték, rúgták.

Üvöltés hallatszott előlről. Rucksted lehetett.

– Félre az útból Őfelsége nevében!

– Kotródjatok ti az útból, a kurva anyátok! – vicsorította egy sűrű szakállú férfi, akinek mintha egyáltalán nem lett volna nyaka.

Emberek özönlöttek elő a mellékutcákból, azt a kellemetlen érzést keltve, hogy a menetoszlopot teljesen körbevették.

– Az Oroszlánkölyök! – kiáltotta valaki, és Leo hallotta, hogy páran ímmel-ámmal éljenezni kezdenek. A jó lába, amelyik pár nappal ezelőtt még a rossz lába volt, égett, de azért egyre csak kapaszkodott a rácskobba, miközben tömegek nyomultak a kocsi irányába, és nyúltak felé. – Az Oroszlánkölyök!

Savine a kocsija ablakából, fél kezével hatalmasra nőtt hasát tartva, a másikkal Zuri kezét szorítva, tehetetlenül figyelte, ahogy huligánok veszik körül Leo börtönét, mint disznók a vályút. Nem igazán tudta eldönteni, hogy megszöktetni vagy megölni akarják.

Gyanította, hogy ők maguk sem sejtik.

Egyszerre rádöbrent, hogy már nem is emlékszik rá, milyen érzés nem félni.

Feltehetőleg egy sztrájkkkal kezdődött. Savine minden gyárat ismert Aduában, és most Foss dan Harber papírmalmánál jártak, amibe ő kétszeri felkérésére sem volt hajlandó befektetni. A hozam jónak ígérkezett, de Harber híre nem biztatott sok jóval. Brutális tulajdonos volt, aki kiszípolyozta a dolgozóit. Ami itt zajlott, az valószínűleg sima sztrájkként kezdődött, aztán, ahogyan az a sztrájkokkal már csak lenni szokott, valami sokkal csúnyább lett belőle.

– Hátra! – csattant fel egy fiatal tiszt, és a lovaglópálcájával a tömeg felé csapott.

Egy lovas őr a vállánál fogva vonszolt el egy embert, egy másikat pedig fejbe vágott a pajszával. Vér csillant, ahogy a férfi elterült a földön.

– Ó! – Savine-nak elkerekedett a szeme.

Valaki megütötte a tisztet egy bottal, amitől az megingott a nyeregben.

– Várjanak! – Mintha Orso hangját hallotta volna. – Várjanak!

De nem ment vele semmire. Az Unió királyának hirtelen nem maradt több hatalma a népe fölött, mint neki. A tömeg minden irányból feléjük tolult, dühödtt arcok, vadul rázott transzparenszek, ökölbe szorított kezek tengere. A ricsaj Valbecket juttatta eszébe, a felkelést, de a szörnyű jelen éppen elég félelmetes volt anélkül is, hogy a szörnyű múltra gondolt volna.

Újabb katonák érkeztek. Egy kiáltás félbeszakadt, ahogy valakit eltiportak.

– Rohadékok!

Fém csendült halkán, valahol előhúztak egy kardot.

– Védjétek a királyt! – bődült el Gorst.

Egy katona odacsapott a kardja markolatgombjával, aztán a lapjával is, mire egy embernek lerepült a sapkája, ő maga pedig összecsuklott a kockaköveken.

Egy másik testőrlovag már nem volt ilyen kíméletes. Acél villant, éles sikoly harsant. Savine ezúttal azt látta, hogy a kard tátongó sebet hagy maga után egy férfi vállában. Valami a kocsi oldalának vágódott. Savine összerezzen.

– Isten segítsen bennünket! – dörmögte Zuri.

Savine rámeredt.

– Segített már bárkinek is valaha?

– Én azért mindig remélem. – Zuri óvón átkarolta Savine vállát.

– Jöjjön el az ablaktól!

– És hová menjek? – kérdezte suttogva Savine, és nekidőlt a szolgálójának.

Az üvegen túl teljes káosz uralkodott. Egy lóháton ülő katona és egy vörös arcú nő egy *Egyenlőséget mindenkinek!* feliratú transzparens egyik végéért birkóztak, a másik karok és arcok teljes kuszaságába gabalyodott. Egy testőrlovagot lerángattak a lováról, és úgy veszett bele a tömegbe, mint matróz a viharos tengerbe. Mindenhol ott voltak, befurakodtak a lovak közé, tolongtak, lökdösődtek, ordítottak.

Az ablak csörömpölve tört be, és Savine hátrahőkölt, ahogy üvegszilánkok záporoztak a kocsiba.

– Áruló! – üvöltötte valaki. Neki? Leónak?

Egy kar nyúlt be, piszkos kéz tapogatózott a retesz után. Savine ügyetlenül rávágott az öklével, maga sem tudta biztosan, az lenne-e a rosszabb, ha a csürhe kivonszolná a kocsiból, vagy az, ha az Inkvizíció bevonszolná a Kérdések Házába.

Zuri éppen odalépett volna, amikor odakintről dörrenés hallatszott. Valami Savine arcának ütődött. Vörös foltokat látott a ruháján. A kar eltűnt. Egyszerre tűz lobogott az ablak előtt, Savine összehúzta magát, és mindkét karjával a hasát ölelte, ahogy fájdalom hasított a beleibe.

– Isten óvjon bennünket! – formálta hangtalanul a szavakat.

Vajon itt fog megszülni egy kocsi üvegszilánkokkal teli padlóján egy felkelés kellős közepén?

– Faszfejek!

Egy kötényt viselő megtermett férfi ragadta meg a ló kantárját, amelyen Orso szőke szolgálólánya ült. Az a lány, aki az üzeneteket hordta kettejük között ezer évvel ezelőtt. Megragadta a lábát, a lány pedig köpködve, vicsorogva rugdosta. Savine látta, ahogy Orso megfordítja a lovát, és a férfi kopaszodó fejét kezdi ütlegelni. A kötényt most Orso után nyúlt, próbálta lerángatni a nyeregből.

– Te...

A koponyája kettéhasadt, vér fröccsent belőle. Savine-nek elke-rekedett a szeme. Meg mert volna esküdni, hogy az a Sulfur nevű alak a pusztá tenyere élével ütötte meg, és attól szakadt le a fél feje.

Gorst száguldott el mellette összeszorított fogakkal, közben vadul csapkodott előbb az egyik oldalra, aztán a másikra, az emberek csak úgy hullottak a nyomában.

– A király! – ordította. – A király!

– Az Agriont! – bődült el valaki. – Meg ne álljunk!

A kocsi meglödült. Savine leesett volna az ülésről, ha Zuri nem kapja el. Kétségbeesetten kapaszkodott az üres ablakkeretbe, és az ajkába harapott, mert újra fájdalom hasított túlméretezett hasába.

Szétszóródó embereket látott. Kétségbeesett kiáltásokat hallott. Egy férfit meglökött a kocsi sarka, az ajtónak vágódott, aztán el-esett, és egy katona lova agyontaposta. Szőke hajtincsek akadtak a betört ablakba.

A kerekék átdöccentek egy elejtett transzparensen, meg-megcsi-kordultak a nyirkos úthoz tapadt röplapokon. Előttük a börtönkocsi zörgött szikrákat vetve a kockaköveken. Körülöttük megvadult lovak sörénye lobogott, a hámok hangosan csapkodtak. Valaki a kocsi másik oldalának vágódott, aztán kikeveredtek a tömegből, és maguk mögött hagyták Harber malmát meg a lázadó munkásokat.

Hideg szél fúj be a törött ablakon, Savine szíve vadul kalapált, a keze rádermedt az üres keretre, de az arca úgy égett, mintha fel-pofozták volna. Hogy lehetett Zuri ilyen nyugodt mellette? A nő rezzenéstelen arccal nézett előre, csak a szemét húzta össze kissé, a

karja határozottan tartotta Savine-t. A baba mocorgott, ahogy a kocsis dülöngélve száguldott. Legalább életben volt. Életben volt.

Odakint az ablak előtt látta, amint Hoff főkamrás a kantárszárat markolja, hivatali lánca szorosan összegabalyodva vörös nyakára feszül. Látta, amint a király öreg, ősz hajú zászlóvivője a zászlórúdba kapaszkodik, az Unió napja olajos foltként ragyog fölötté az arany szöveten.

Ismerős, mégis ismeretlen utcák száguldottak el mellette. Ez a város nemrég még az övé volt. Senkit nem csodáltak jobban őnála. Senkit nem irigyeltek jobban. Senkit nem is gyűöltek jobban, amit ő mindig az egyetlen őszinte bóknak tekintett.

Épületek villantak el az ablak előtt. Épületek, amiket jól ismert. Sőt mi több, épületek, amiknek ő volt a tulajdonosa. Legalábbis egykor.

Most már mindegyikről lemondhatott.

Szorosan becsukta a szemét. Nem is emlékezett rá, milyen érzés nem félni.

Eszébe jutott a pillanat, amikor megkapta Leótól a gyűrűt, és az egész Agriont ott terült el alattuk a megannyi apró emberrel. Az övék volt a jövő. Hogyan tehetnék így tönkre magukat? Sem Leo felelőtlensége, sem az ő ambíciója nem lett volna elég önmagában. De mint két vegyszer, amelyek önmagukban legfeljebb enyhén mérgezőek, egymással vegyítve veszélyes robbanóanyagot alkottak, és mindkettejük életét romba döntötték sok ezer másik emberével együtt.

Borotvált fején a vágás szünet nélkül viszkedett a kötés alatt.

Talán jobban járt volna, ha a fémdarab, ami megsebezte, egy kicsit alacsonyabban repül, és az egész koponyáját felhasítja, nem pusztán a fejbőrét.

– Lassabban! – Gorst vékony hangja hallatszott. – Lassabban!

Az Agriontba vezető egyik hídon haladtak át éppen, a városfal ott magasodott előttük. Valaha biztonságban érezte magát mögötte,

mint egy szülő ölelésében. Most inkább börtönkerítésnek hatott. Az is volt. A nyaka még a hurokban volt, mint ahogyan Leóé is.

Miután Leót lehozták a bitóról, Savine kicserélte a lábán a kötést. Olyasféle dolognak tűnt ez, amit egy feleség megtesz a sebesült férjéért. Főleg ha nem kis része volt benne, hogy megszerezte azokat a sebeket.

Azt hitte, erős lesz majd. Végtere is hűvös könyörtelenségéről volt hírhedt. Ahogy azonban obszcén sztriptízt bemutatva letekerte a kötéseket, előbb foltos, barna rétegeket látott, aztán rózsaszíneket, aztán feketék jöttek. Előkerült a csonk. Egy varrónő rémálmaiban jöhetnek elő ilyen esetlen öltések. Kusza lilásvörös vonalak keresztették egymást. Egy végtag borzalmas, bizarr, kamunak tűnő hiánya. Olcsó szesz és egy hentesbolt bűzének elegye. Savine a szája elé kapta a kezét. Egyetlen szót sem szóltak, de Leo szemébe nézett, és a saját rettegését látta tükröződni benne. Amikor aztán jöttek az örök, és elvitték, hálás volt. Felfordult a gyomra az emlék hatására. Hányingere volt a lelkifurdalástól. Hányingere volt az undortól. Hányingere volt az undora miatt érzett lelkifurdalástól.

Egyszerre azon kapta magát, hogy reszket. Zuri megszorította a kezét.

– Minden rendben lesz – mondta.

Savine a nő sötét szemébe nézett.

– Hogyan? – kérdezte suttogva.

A kocsí rázkódva megállt. Amikor egy tiszt kinyitotta az ajtót, üvegszilánkok hullottak ki a betört ablakból. Beletelt pár pillanatba, mire ki tudta nyújtani az ujjait. Úgy kellett egyesével lefejténie őket az ablakkeretről, mintha hullamerevségbe görbültek volna. Bizonytalanul lépett le a kőre, minden mozdulatnál úgy érezte, rögtön összehúzózik magát. Vagy talán már össze is pisilte magát?

A Tábornokok tere. Havonta egyszer eltolta errefelé az apját, közben kinevette mások balsorsát. Eljárt a Nyílt Tanács üléseire, próbált lehetőségeket kiszűrni az üres fecsegésből. Megvitatta az üzleti

ügyeket a társaival, azt, hogy kit emeljenek fel, kit daráljanak be, kit fizessenek ki, és kinek kell megfizetnie. Ismerte a korommal borított tetők fölött emelkedő épületeket, a Láncok Tornyának karcsúságát, a Mester Házának baljós körvonalait.

Most úgy tűnt, mintha az még egy másik világban lett volna. Egy másik életben. Körülötte dülledt szemű férfiak bámultak hitetlenkedve. Sebes arcú férfiak szakadt egyenruhában, kezükben vörös-ló karddal.

– A keze – mondta Zuri.

Csupa vér volt. Savine bambán átfordította, és látta, hogy egy üvegszilánk állt a tenyerébe, ahol az ablakkeretet szorongatta. Jóformán meg sem érezte.

Felnézett, a tekintete találkozott Orsóéval. A férfi sápadtnak és megviseltnek tűnt, aranykoronája csálén ült a fején, a szája kissé tátva maradt, mintha mondani szeretne valamit, Savine-é szintúgy, mintha válaszolni készülné. Egy darabig mégsem szóltak.

– Keressenek Lady Savine-nak és a férjének valami lakosztályt – mondta végül Orso rekedten. – A Kérdések Házában.

Savine nyelt egyet, miközben a távolodó királyt nézte.

Már nem is emlékezett rá, milyen érzés nem rettegni.

Orso ökölbe szorított kézzel vonult át a Tábornokok terén, nagyjában-egészében a palota irányába. Savine látványától valahogy még mindig elállt a lélegzete. Viszont jelenleg szerelmi életének füstölgő maradványainál sürgetőbb gondjai is akadtak.

Példának okáért az, hogy a dicsőséges hazatérése előbb csak csalódást keltett, aztán egyenesen vérfürdőbe torkollt.

– Gyűlölnek – dörmögte maga elé.

A megvetéshez persze hozzászokott. A gyalázkodó és becsület-sértő röplapokból, a Nyílt Tanács tagjainak gúnyos vicsorából eddig is kijutott neki bőséggel. De az, hogy egy királyt csendesesen rühellnek a háta mögött, hozzátartozik a társadalom normál működéséhez.

Az, hogy egy királyt a feldühödött tömeg fizikailag fenyegetsen, már egyetlen kurta lépésre van a nyílt lázadástól. És ez a második ilyen eset volt egy hónapon belül. Adua – a világ közepe, a civilizáció csúcsa, a haladás és a fellendülés zászlóshajója – törvénytelenységbe és káoszba süllyedt.

Döbbenetes csalódás volt. Mintha bekapott volna valami ízletesnek ígérkező finomságot, amiről aztán kiderült, hogy valójában egy darab szar. De ezzel jár, ha az ember uralkodó. Egyik csalódást követő falat szart kell lenyelnie a másik után.

Lord Hoff zihálva igyekezett lépést tartani vele.

– Gyűlölnek, bazmeg! Hallotta, ahogyan az Oroszlánkölyköt éltették? Mikor lett abból az öntelt rohadékból a nép nagy barátja?

Orso győzelme előtt őt mindenki megvetendő, gyáva alaknak tartotta, Brockot pedig mesebeli hősnek. Úgy lett volna tisztességes, ha most helyet cserélnék. Erre őt megvetendő zsarnoknak tekintették, az Oroszlánkölyköt pedig szeretetre méltó, elnyomott kisembernek. Ha Brock nekiáll recskázni az utca közepén, a nagyközönség mennydörgő tapsal köszönti.

– Kurva árulók! – vicsorította Rucksted, és öklét megforgatta kesztyűs tenyerében. – Kurvára fel kellene kötnünk az összeset!

– Mindenkit nem lehet felkötni – jegyezte meg Orso.

– Engedelmeivel visszamennék a városba, és biztos, ami biztos, nekilátnék.

– Attól tartok, ott szúrtuk el, hogy túl sok embert kötöttünk fel, nem pedig túl keveset...

– Felség! – Egy rémisztően magas hírnöklovag állt a Királyok útján Nagy Harod szobra alatt, szárnyas sisakját a hóna alatt tartotta. – A Zárt Tanács arra kéri, hogy sürgősen jelenjen meg a Fehér Teremben. – A férfi felvette Orso tempóját, amihez nem keveset kellett rövidítenie a léptei hosszán. – Gratulálhatok a Stoffenbeckben aratott fényes győzelméhez?

– Mintha ezer éve lett volna. – Orso sietett tovább. Tartott tőle, hogy ha nem mozog folyamatosan, összerogyhat, mint egy kisgyerek

kockákból épített tornya. – Máris felkelők tekintélyes hada gratulált odakint.

Felnézett Állhatatos Casamir jókora szobrára, közben azon elmélkedett, hogy vajon vele is előfordult-e, hogy kénytelen volt a saját népe elől menekülni a saját fővárosa utcáin. A történelemkönyvek mindenestre nem említették ilyesmit.

– Kisebb... nyugtalanságot tapasztaltunk a távollétében, felség.

Orsónak nemigen tetszett, ahogy a férfi azt mondta, „nyugtalanság”. Mintha valami sokkal rosszabbon próbált volna finomítani ezzel a szóval.

– Zavargások törtek ki nem sokkal a távozása után. A kenyér drágulása okán. A felkelés és a kedvezőtlen időjárás miatt nem jutott elég liszt a városba. Egy csapat nő betört több pékhez is. Megverték a tulajdonosokat. Az egyiket spekulánsnak nyilvánították, és... meggyilkolták.

– Ez zavarba ejtő – jegyezte meg Sulfur lényegesen alulértékelve a problémát.

Orsónak feltűnt, hogy a férfi egy zsebkendővel vért törölget a tenyere éléről. Az önelégültségnek, ami egy pillanatra sem olvadt le az arcáról, miközben felkötöttek kétszáz embert Valbecknél, most nyoma sem volt.

– Másnap sztrájkba kezdtek a Mill Street-i öntődében. Egy napra rá három másik helyen is. Több katona megtagadta az őrzőjáratot. Mások összezsaptak a felkelőkkel. – A hírnöklovag bánatosan húzta el a száját. – Sokan meghaltak.

A kőbe faragott uralkodók sorában Orso apja volt az utolsó. Olyan ellentmondást nem tűrő határozottsággal szemlélte az elhagyott parkot, amihez életében még csak hasonlót sem lehetett látni az arcán.

Vele szemben kicsit kevésbé monumentális méretben a híres háborús hős, West tábornok magasodott, mellette pedig a neves kínváltató, Glokta főlektor és maga az Első Mágus, aki úgy nézett le összeszorított szájjal a talapatáról, mintha az emberek legfeljebb

folyton sopánkodó hangyák lennének a szemében. Orso sokszor elgondolkodott rajta, vajon milyen alattvalók kerülnek majd az ő szobrával szembe a jövőben. Most először merült fel benne, hogy talán egyáltalán nem is kap majd szobrot.

– Most majd rend lesz! – Hoff igyekezett feldobni a temetési hangulatot. – Meglátja!

– Remélem, kegyelmes uram – mondta a hírnöklovag. – Rombólók csapatai elfoglaltak több gyárat is. Nyíltan vonulnak a Három Tanyán, és azt követelik... Nos, hogy felséged Zárt Tanácsa mondjon le.

Orsónak nemigen tetszett, ahogy a férfi azt mondta, „mondjon le”. Mintha valami sokkal véglegesebbet próbált volna finomítani ezzel a szóval.

– Az emberek mozgolódnak, felség. Vért akarnak.

– Az én véretem? – Orso hiába igyekezett lazítani a gallérján.

– Hát... – A hírnöklovag búcsúzóul bágyadtan szalutált. – Legálábbis vért. Nem biztos, hogy érdeklí őket, kiét.

A Zárt Tanács sajnálatosan kevés tagja emelte fel vénhedt hátsóját, amikor Orso becsörtetett a Fehér Terembe. Csősz tábornokot Stoffenbeckben hagyták a megfogyatkozott sereggel. Pike főlektor Valbeck örökké nyughatatlan polgárait kényszerítette ismét engedelmességre. Bruckel utódját még nem találták meg, mióta a legfőbb bíró feje kettéhasadt egy Orso ellen elkövetett korábbi merénylet során. Bayaz széke az asztal másik végén – mint az elmúlt pár évszázadban szinte mindig – üresen állt. A királyi földmérőt pedig minden valószínűség szerint ismét a hólyagja tartotta távol.

Gorogyec főkancellár hangja meglehetősen vékony volt.

– Gratulálok felségednek a Stoffenbeckben aratott fényes győzelméhez...

– Azt csak verje ki a fejéből. – Orso levetette magát a kényelmetlen székére. – Én már megtettem.

– Ránk támadtak! – Rucksted csilingelő sarkantyúkkal viharzott a maga helyére. – A király kíséretére!

– Egész kurva Aduában lázonganak! – sipította Hoff, miközben lerogyott, hogy aztán a ruhája ujjával kezdje szárítgatni izzadságtól gyöngyöző homlokát.

– Hát kurvára véres is lettem. – Orso megérintette az arcát, az ujjbegyein halvány véres foltok vöröslöttek, mondhatni, rajta is meglátszott Gorst keze munkája. – Hallottunk Pike főlektor felől?

– Nem tudja? – Gorogyec továbbfejlesztette régi szokását, és már nem összeborzolta, aztán kifésülte hosszú szakállát, hanem begörbített ujjai között csavargatta. – Valbeck elesett egy felkelés során.

Orso akkorát nyelt, hogy hallhatóan visszhangzott a dísztelen fehér falakról.

– Elesett?

– Megint? – nyüsztette Hoff.

– Őeminenciájáról nincs hír – mondta Gorogyec. – Attól tartunk, hogy talán a Rombolók foglya lehet.

– A foglyuk? – dörmögte Orso. A szoba még elviselhetetlenül zsúfoltabbnak tűnt, mint máskor.

– Egész Midderlandból érkeznek a forrongásról szóló hírek! – bukott ki a főkonzulból, aki láthatólag nem állt messze tőle, hogy pánikba essen. – Elvesztettük a kapcsolatot a kelni hatóságokkal. Aggasztó hírek érkeznek Holsthorból. Rablásokról. Lincselésekről. Tisztogatásokról.

– Tisztogatásokról? – sóhajtotta Orso. Úgy érezte, az lesz a végzete, hogy elszörnyedve ismétlegessen szavakat az örökkévalóságig.

– Egyes pletykák szerint a Rombolók csapatai vidéken fosztogatnak.

– Nagy létszámú csapatokról van szó – fűzte hozzá Krepskin admirális. – A főváros felé közelednek! A gazemberek elkezdték néphadseregnek nevezni magukat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Járványként terjed a hazaárulás, a kurva életbe! – Hoff az üres székre szegezte a tekintetét az asztal végében. – Nem kellene üzenetet küldenünk Lord Bayaznak?

Orso tompán megrázta a fejét.

– Mire megkapná, már mindegy lenne.

Úgy képzelte, hogy az Első Mágus amúgy is biztos távolságot akar tartani, amíg ki nem ókumlálja, hogyan húzhatna hasznot a következményekből.

– Mindent megtettünk, hogy a hírek ne kerüljenek nyilvánosságra...

– Tudja, felség, hogy elkerüljük a pánikot, de...

– Napokon belül a kapuknál lehetnek!

Sokáig csend volt. A diadalittas érzés, amivel Orso a város felé közeledett, már alig-alig felidézhető álomnak tűnt csupán.

Létezik szöges ellentéte annak, amikor az ember úgy érzi magát, mint egy király, hát neki most sikerült felfedeznie.